

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/60/2025
Identifikačné číslo spisu:	7221010803
Dátum vydania rozhodnutia:	13.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7221010803.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného H. F. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 13. novembra 2025 v Bratislave dovolanie obvineného H. F. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Milana Kuzmu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 17. júna 2025, sp. zn. 8To/30/2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. F. odmieta.

Odôvodnenie

Mestský súd Košice (ďalej len „mestský súd“) v poradí druhým rozsudkom z 28. januára 2025, sp. zn. K2-7T/39/2021, uznal obvineného H. F. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 24.04.2020 v čase približne o 12:20 hod. v X. na križovatke ulíc H. - R. viedol osobné motorové vozidlo zn. A. S. EČV: X.-XXX X. z ul. R. na ul. H., kde odbočoval vpravo, kde pri výjazde z ul. R. na priechode pre chodcov od K. G. smerom k ul. X. zachytil prednou časťou svojho vozidla bicykel, ktorý viedol cyklista H. K., ktorý po zrážke spadol na zem, následkom čoho utrpel ťažké zranenia, a to viacnásobné zlomeniny panvy vpravo, pomliaždenie hlavy v pravej čelovej a spánkovej oblasti s opuchom a odreninou, pomliaždenie pravého ramenného kĺbu s dobou liečenia s celkovou dobou liečenia 84 dní - 112 dní, pričom zranenia poškodeného si vyžiadali hospitalizáciu odo dňa 24.04.2020 do dňa 06.07.2020 v Univerzitnej nemocnici S..R. X..

Za to súd obvinenému uložil podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obvinenému určil skúšobnú dobu v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obvinenému uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy

motorových vozidiel v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodených 1/ T. M. R., a. s., so sídlom v X., Y. W. č. 1, IČO: XX XXXXXX, 2/ H. K., nar. XX. H. XXXX v Č., okres W., trvale bytom X., T. č. X, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený H. F. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo 17. júna 2025, sp. zn. 8To/30/2025, rozhodol tak, že postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Dňa 28. augusta 2025 podal obvinený H. F. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Milana Kuzmu písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a síce rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že skutok nebol správne právne posúdený, nakoľko súdy v rozpore s príslušnou judikatúrou vyvodili trestnoprávnu zodpovednosť mechanicky výlučne s poukazom na závery znaleckých posudkov, že obvinený mohol zabrániť zrážke pri ideálnej a okamžitej reakcii bez toho, aby skúmali, či bolo možné a povinné takúto reakciu od neho objektívne a subjektívne očakávať. Uviedol, že súdy ignorujú relevantné ustanovenia zákona o cestnej premávke tiež nesprávne vyhodnotili otázku zavinenia poškodeného, hoci bolo preukázané, že cyklista sa správal v rozpore so zákonom o cestnej premávke, keď prechádzal cez priechod pre chodcov ako vodič nemotorového vozidla a tým zásadne porušil svoju povinnosť dať prednosť v jazde, výsledkom čoho je, že jeho konanie bolo posúdené ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., hoci neboli splnené podmienky na vyvodenie trestnej zodpovednosti. Za absolútne nedostatočné a právne nesprávne považoval obvinený konštatovanie krajského súdu, že obvinený porušil svoju povinnosť preto, že pri plnom brzdom účinku a včasnej reakcii mohol zabrániť zrážke. Takýto záver je podľa názoru obvineného založený výlučne na hypotetickom technickom uvažovaní, pričom úplne absentuje skúmanie, či bolo možné a zároveň povinné od obvineného takúto reakciu v reálnej dopravnej situácii očakávať.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že uznesením krajského súdu a predchádzajúcim rozsudkom mestského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného a súčasne podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté rozhodnutie zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal mestskému súdu predmetnú vec v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „prokurátor“) podaním z 8. septembra 2025 konštatujúc, že obvinený H. F. sa dopustil skutku tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku mestského súdu, za ktorý bol právoplatne odsúdený. Uviedol, že po rozsiahлом dokazovaní zákonne vykonanom v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, bolo preukázané, že obvinený sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., a nie podľa § 157 ods. 2 písm. a) Tr. zák., čo mestský súd správne právne posúdil a dospel k odôvodnenému záveru o vine obvineného. Zo znaleckých posudkov z odboru doprava cestná a z ich záverov je jednoznačne preukázané, že zo strany obvineného išlo o nesprávnu techniku jazdy, ktorá sa ustálenou súdnou praxou nepovažuje za porušenie dôležitej povinnosti. Obvinený neuvádzal žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo potrebné modifikovať dovolaním napadnuté právoplatné rozhodnutia súdov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného H. F. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 23. októbra 2025 bolo dovolanie obvineného H. F. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmvaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť, napr. nedostatočné

posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladanie trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

In concreto k dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o namietanie záverov znaleckých posudkov a hodnotenia skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou, dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa absencie zavinenia ako subjektívnej stránky trestného činu a tým nesprávne zisteného skutkového stavu veci, najvyšší súd pripomína, že ide o otázky skutkové, ktoré nie je v dovolacom konaní oprávnený podrobiť svojej prieskumnej právomoci. V súvislosti s uvedeným poukazuje najvyšší súd aj na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, a síce Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 3/2011: Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V argumentačnej zhode s vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu dôvodí v tejto veci rozhodujúci senát najvyššieho súdu, že uvedené závery možno prijať i o ostatných zložkách skutkovej podstaty trestného činu, keďže všetky (ako určitá imateriálna normatívna kategória) sú len kvalifikačnou reflexiou skutkového deja v normatívnom jazyku, a preto nie je možné v dovolacom konaní skúmať, pod zásterkou namietania nesprávne kvalifikovanej subjektívnej/objektívnej stránky trestného činu, v konečnom dôsledku nesprávnosť súdmi nižších stupňov zisteného a ustáleného skutku.

Dovolací súd má za to, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví upravenú v Trestnom zákone. V tejto súvislosti dovolací súd len odkazuje na odôvodnenie rozsudku mestského súdu a rovnako tak uznesenie krajského súdu, ktoré vo vzťahu k právnej kvalifikácii prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., považoval za vecne správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnené. Preto dovolací súd vyhodnotil námietku obvineného ako nedôvodnú.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je daný, a preto dovolanie obvineného H. F. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.